Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 210. Четверъ 19 вересня (1 жовтня) 1891. **Рôкъ I.**

Двѣ мирнй бесѣды.

Въ пору, коли зô Всходу стали надходити досыть занепокоюючй вѣсти, роздались зъ Заходу зъ двохъ сторôнъ и то ще одного и того самого дня, голосы, котрй суть въ силѣ въ значнôй части коли вже не зовсѣмъ заглушити то занепокоєнє, яке рознеслось зô Всходу, то принаймнѣ въ значнôй части ослабити. А були то голосы не абы якихъ мужѣвъ, не звычайныхъ собѣ людей, не політиковъ-ділєтантôвъ, але людей, въ котрыхъ рукахъ сходять ся всѣ нитки европейскои політики, людей, що стоять по переду правительствъ двохъ великихъ державъ европейскихъ, котрй, хоч въ практичнôмъ вôдношеню суть зъ собою въ згодѣ, то однакожь въ засадѣ суть одна другôй якъ найбôльше ворожй. Ото дня 28 с. м. промавлявъ въ Бапомъ у Франціи францускій міністеръ дѣлъ заграничныхъ Рібо, а въ Оснабрікъ нѣмецкій канцлеръ ґен. Капріві, а хочь якъ рôзнять ся ихъ становища політичнй вôдъ себе, оба тй мужй заявили отверто свѣтови, що миръ єсть забезпеченый и нема нѣякои причины лякати ся его нарушеня.

Міністеръ Рібо будучи на торжествѣ вôдкрытя памятника ґен. Федгерба сказавъ: „Коли Федгербъ сховавъ мечь у похву, не мала Франція анѣ арміи анѣ правительства. Треба було 20 лѣтъ працювати, треба було приносити великй жертвы, щобы република змогла выробити краєви повагу, щобы змогла заимпонувати Европѣ и показати ѣй, що и она може бути правительствомъ въ повнôмъ значѣню того слова. Европа хиталась якійсь часъ, ажь наконець признала ѣй рацію. Далековидячій и въ своихъ постановахъ рѣшучій монархъ, котрый такъ само миролюбивый, якъ и мы, давъ публично выразъ глубокои симпатіи яка вяже его край зъ нашимъ. (Голосы: Най жиє царь! Най жиє Россія! Най жиє Франція!) Россійскій народъ пôйшовъ за своимъ царемъ, щобы заявити намъ свою дружбу. То, що дѣялось въ Кронштадтѣ, знайшло и въ найменьшôй мѣсцевости у Франціи голосный вôдгомôнъ. Але всѣ тй подѣѣ не заставили насъ забути на то, що було передъ тымъ и що наслѣдувало. Всюды, де нашй моряки прийшли, побачили, що имя Франціи єсть поважане, ба що бôльше, люблене. Якъ въ Даніи такъ и въ Швеціи та Норвеґіи принято ихъ дуже сердечно. Въ Порсмесъ, де сама королева держала ревію, дождались они найвеличавѣйшого и найдружнѣйшого принятя. А чому такъ? Чому всюды заявлювано намъ такъ всѣлякй и численнй доказы поважаня и довѣря? — Зъ пануючого загально переконаня, що мы творимо конечну ґарантію загальнои европейскои рôвноваги То переконанє запанувало поволи всюды. Що єсть правдою що до внутрѣшнои політики, то єсть ще бôльшою правдою що до політики заграничнои. Успѣхи на сѣмъ поли не дадуть ся импровізувати. Они суть наслѣдкомъ и заплатою довгого ряду змагань и тутъ не говорю я лишь о теперѣшнôмъ міністерствѣ, але о всѣхъ, якй въ републицѣ вôдъ двацять лѣтъ по собѣ наступали. Всѣ позôстали вѣрнй традиціи и причинились до народного дѣла, котре зробило Францію великою. Хочь и якъ велика була внутрѣшна незгода, котра теперь значно зменшила ся, а все таки Франція супротивъ заграницѣ стояла якъ оденъ мужь. Нашою одинокою заслугою єсть, що мы продовжали то, що розпочали нашй попередники, и що мы може поняли, що прийшла хвиля довершити ихъ змаганя такъ, якъ то собѣ край того бажавъ. Зъ того выйшло, що настала нова ситуація. Але то не маѣ значити, що до тои новои ситуаціи треба примѣнити нову політику. Та політика, якои мы доси держали ся, була для насъ занадто добра, якъ щобы еи покидати въ хвили, коли вартôсть еи кождый видить и коли зачинаємо збирати еи овочѣ. Мы въ тôй хвили, коли можемо зъ такъ великою повагою миръ удержати, не будемо на то выставляти ся, щобы ему шкодити. Франція маѣ почутє своеи силы и вѣрить въ свою будучнôсть и длятого не перестане поступати осторожно и холоднокровно, свойства, котрй зискали ѣй повагу народôвъ и причинились до того, що она вôдзыскала знову то становище, яке ѣй въ свѣтѣ належить ся.

Того самого дня, коли мін. Рібо промавлявъ въ Бопомъ, бувъ ґен. Капріві въ Оснабрікъ на ювилейнôмъ торжествѣ 78 полку пѣхоты и при сѣй нагодѣ зайшовъ до ратуша, въ котрôмъ въ 1648 р. заключено звѣстный вестфальскій договôръ. Коли тутъ повитавъ его бурмістръ, вôдповѣвъ канцлеръ довшою бесѣдою, въ котрôй мѣжь иншимъ такъ сказавъ:

„Коли глянемо въ минувшôсть, то поба-

20

Чародѣйный кафтанъ.

Оповѣданє Кольомана Міксата.

(Конець.)

Тй, що мали бôльше серця для дѣвчины, ажь лекше вôдотхнули, имъ жаль було, щобы таку хорошу шійку рубавъ мечь ката. Ще лишь панъ Аґостонъ не вôддавъ бувъ свого голосу.

— Смерть! — крикнувъ вôнъ суворо.

И знову стали голосы рôвнй. Предсѣдатель мусѣвъ рѣшати. Якажь страшна сцена! Старшій начальникъ пôднявъ ся зъ дивнымъ спокоємъ душѣ. Елястично выпрямилась его стать, вôнъ взявъ булаву въ руки, що лежала коло его шаблѣ и ставъ нею крутити. Булава трѣсла и переломилась на два куснѣ.

— Смерть! — сказавъ вôнъ голосно а спокôйно.

Дѣвчина переляканa выдивилась на него и крикнувши повалилась якъ нежива на землю. Мѣжь людьми пôйшовъ шопôтъ и роздались оклики „Ельєнъ!“

— То вамъ разъ чоловѣкъ! — шептали Кечкеметцѣ оденъ до другого.

— Недобрый чоловѣчиско! — муркотôвъ собѣ пôдъ носомъ моллахъ Челебітъ.

Старшій начальникъ не робивъ собѣ зъ того нѣчого, вôнъ выйшовъ зъ-за стола, бо вже немавъ тамъ теперь чого сидѣти. Выходячи схиливъ ся до своеи любки, пôднявъ еи, поцѣлувавъ и шепнувъ ѣй до уха:

— Не бôй ся нѣчого, я тебе выратую.

— У того чоловѣка два серця, — сказавъ на то панъ Пермете до своихъ товаришѣвъ.

А той чоловѣкъ зъ двома серцями выйшовъ зъ салѣ певнымъ крокомъ, якъ на мужчину пристало, а вôдтакъ пôйшовъ домôвъ, замкнувъ ся тамъ въ комнатѣ зъ тѣломъ безъ головы и цѣлыми годинами говоривъ до него:

— Що вы наробили! Подивѣть ся теперь, яке спало нещастє на васъ и на мене, на мене и на васъ. Та я знаю, що вы то не зробили изъ злого серця, я то знаю.... Славы вамъ забаглось и она васъ убила. Въ васъ розбудилась та мадярска примха. Зъ жадобы славы ушили вы кафтанъ та й бѣдну дѣвчину упхали ще въ нещастє. Кобы-сьте хочь того були не робили! Але еи серце було тому причиною. Вы еи зрозумѣли. Все теперь пропало. Нещасна моя доле!... Я не знавъ якій то скарбъ въ тôй дѣвчинѣ для мене...

Вôдтакъ пôйшовъ вôнъ до другои комнаты и вытягнувъ тамъ кôшь зъ грôшми зъ-пôдъ постелѣ...

— На, Ерчі, возми его та иди до города и розкинь зъ вôдтамъ тй грошѣ помѣжь людей!

Заплакана дѣвка выдивилась на него, але все таки послухала пана начальника та стала цѣлыми пригорщами сыпати червôнцѣ въ порохъ на улицю та въ выбоѣ и хабузє. Старшій начальникъ стоявъ хвильку у вôкнѣ та дививъ ся, якъ люде дерли ся та били надъ грôшми.

Коли вôдтакъ Ерчі вернула, вже его не було. Десь пропавъ. Коли выйшовъ, куды пôйшовъ, нѣхто въ свѣтѣ его не видѣвъ. Въ Кечкеметѣ зъ тои поры нѣхто про него вже и не згадавъ.

* * *

Четвертого дня мали Ціннѣ стинати голову.

Три днѣ мусѣла она сидѣти нѣбы наряджений по смерти мерлець. Она молила ся передъ хрестомъ, коло котрого день и нôчь горѣли двѣ восковй свѣчки.

Сей часъ выставъ на всякй приготовленя. Теслѣ выставили були тымчасомъ руштованє напротивъ зеленои брамы вôдъ ратуша; Павла Фекете пôслали були ако довѣрочного мужа до Филека, щобы привѣвъ зъ вôдтамъ ката. (Раднй мали що иншого робити, они шукали въ кечкеметскихъ ставнахъ за тѣломъ старшого начальника, що десь пропавъ).

Наконець четвертого дня, коли зъ вежѣ на церквѣ св. Николая выбила девята година, зробивъ ся середъ зôбраного народу великій рухъ. Роздавъ ся дзвôнъ за грѣшнй душѣ.

Вже ведуть Цінну на мѣсце траченя. Она убрана въ просту бѣлу спôдницю, котру майже всю вкрываѣ довге розпущене волосє.

чимо, що теперѣшность здобула. Обавы, чи теперѣшный станъ дасть ся удержати, суть безосновнѣ. Нѣяке правительство не бажає нарушити миръ и выкликати вôйну европейску. Такожь и зближенє декотрыхъ державъ до себе въ послѣднихъ часахъ не дає нѣякои причины чогось побоювати ся. Зближенє то єсть лишь выразомъ истнуючихъ вже вôдносинъ, и може не єсть оно нѣчимъ бôльше, якъ лишь установленємъ европейскои рôвноваги, яка була давнѣйше. О скôлько вôнъ (Капріві) може видѣти, не хоче жадне зъ правительствъ вôйны, котра въ своихъ наслѣдкахъ перейшла бы мабуть всѣ давнѣйшѣ. Такожь и внутрѣшный миръ старає ся цѣсарь и скрѣпити вôдносины певно поправлять ся, хочь правда, що може ажь за якѣ десятки лѣтъ.

Справы краєвѣ.

(Будова новыхъ зелѣзниць въ Галичинѣ). Головна цѣль будовы зелѣзницѣ зъ Сигота на Делятинъ, Коломыю, Городенку до Волочискъ, є полученє найплодовитшихъ обшарôвъ Подôля и Покутя зъ угорскими лініями въ Сиготѣ и отворенє такимъ чиномъ комунікаціи на Пештъ зъ Вѣднемъ та иншими рынками збутку землеплодôвъ нашого краю.

Признаючи цѣлу вагу економічну повысшои цѣли, заявивъ краєвый Выдѣлъ письмомъ до Намѣстництва пересвѣдченє, що сю цѣль можь бы осягнути лекше полученємъ проєктованои черезъ правительство зелѣзницѣ Сиготъ-Станіславôвъ зъ пропонованою сѣтею зелѣзниць льокальныхъ всхôдно-галицкихъ зъ Тернополя въ напрямѣ Залѣщикъ, Скалы и Мельницѣ, для котрои сѣти Соймъ ухваливъ въ 1889 р. яко субвенцію зъ краєвого фонду десятьлѣтну ренту въ рôчнôй сумѣ 25.000 зр.

Вже тогди, при ухваленю тои субвенціи надѣявъ ся Соймъ, що тота всхôдно-галицка сѣть зелѣзнична стане зародкомъ великои артеріи комунікаційнои, котра буде могла сполучити ся черезъ Городенку та Коломыю зъ угорскими лініями въ Сиготѣ.

Теперь же, коли проєктъ будовы зелѣзницѣ зъ Сиготу до Галичины близькій здѣйстненя, надôйшла — гадає краєвый Выдѣлъ — такожь хвиля, въ котрôй гадка полученя проєктованои сѣти зелѣзниць всхôдно-галицкихъ зъ угорскими стає справою актуальною.

До полученя проєктованои правительствомъ зелѣзницѣ Сиготъ-Делятинъ-Станіславôвъ зъ сѣтею всхôдно-галицкихъ зелѣзниць, именно зъ єи головною лініею Тернополь-Залѣщики, надавала бы ся — по гадцѣ краєвого Выдѣлу — найлѣпше зелѣзниця, що веде зъ Делятина на Коломыю, Городенку до Залѣщикъ, бо ся зелѣзниця вôдповѣдала бы и економічнымъ интересамъ цѣлои околицѣ и интенціямъ, якѣ заявлювавъ неразъ Соймъ. Соймъ признавъ потребу будовы зелѣзницѣ, котра бы получила повѣты теребовельскій, скалатскій, борщôвскій, городеньскій и залѣщицкій ще въ 1883 р. Полученє Залѣщикъ и Городенки зъ сѣтею истнуючихъ зелѣзниць було такожь предметомъ ухвалы соймовои.

Крôмъ того признавъ ще Соймъ будову зелѣзницѣ зъ Коломыи до Городенки яко хосенну и пожадану, а заразомъ заявивъ готовôсть признати матеріяльну помôчь для тои будовы зелѣзницѣ, котра — якъ се ствердило Товариство зелѣзницѣ Львôвско-Черновецкои своими розслѣдами въ 1889 р. — доперва въ продовженю єи до Залѣщикъ сталась бы выплатна.

Краєвый Выдѣлъ гадає, що отсѣ ухвалы соймовѣ наглядно доказують, що для полученя проєктованои сѣти льокальныхъ зелѣзниць всхôдно-галицкихъ зъ проєктованою черезъ правительство зелѣзницею Сиготъ-Делятинъ-Станіславôвъ, лінія Залѣщики-Городенка представляє найвластивѣйшій, економічнымъ интосамъ краю и державы найвôдповѣднѣйшій, а Соймомъ не лишь загально вытыченый, але навѣть въ значнôй части подрôбно означеный напрямъ.

На тôй пôдставѣ заявивъ краєвый Выдѣлъ, що побôчь зелѣзницѣ Сиготъ-Делятинъ-Станіславôвъ-Тернополь, уважає будову зелѣзницѣ зъ Залѣщикъ на Городенку и Коломыю до Делятина за вельми пожадану въ интересѣ краю и державы, а упрашаючи, абы правительство взяло справу тои будовы якъ найборше пôдъ розвагу, додавъ краєвый Выдѣлъ, що вже на найблизшôй сесіи представивъ бы охотно Соймови внесенє о признанє на сю цѣль вôдповѣднои субвенціи зъ краєвого фонду, при условинахъ вôдповѣдныхъ жертвъ и зô стороны державы.

Наколи отся справа стоить въ стислôй звязи зъ выконанємъ соймовои ухвалы зъ 1890 р. дотычно будовы зелѣзницѣ зъ Коломыи до Городенки и наколи вôдповѣдно до порученя тою ухвалою Сойму, краєвый Выдѣлъ въ тôмъ предметѣ має здати справу передъ Соймомъ на надходячôй сесіи, — прото упрашавъ краєвый Выдѣлъ Президію Намѣстництва о якъ найспѣшнѣйше представленє сеи справы міністерству.

При тôй нагодѣ представивъ краєвый Выдѣлъ такожь правительству до можливого увзглядненя прошенє кôлькохъ громадъ повѣту богородчаньского, якъ такожь властителѣвъ и пôдприємцѣвъ копалень нафты та земного воску въ Звинячи и Майданѣ, котрѣ просили попертя у краєвого Выдѣлу, абы проєктована зъ Сиготу черезъ Делятинъ до Станіславова зелѣзниця перетинала: Солотвину, Старуню, Богородчаны и Лысець.

Переглядъ політичный.

W. Allg. Ztg. довѣдуєсь, що соймы краєвѣ будуть въ сѣмъ роцѣ скликанѣ лишь на коротку кôлькадневну сесію, а то головно для ухваленя провізоричного буджету. За то по новôмъ роцѣ будуть соймы ческій и галицкій радити черезъ два мѣсяцѣ.

Та сама ґазета доносить такожь, що совѣтникъ міністеріяльный дръ Тхуржницкій має бути именованый віцепрезидентомъ высшого суду краєвого у Львовѣ на мѣсце померщого бар. Канного.

Є Вел. Цѣсарь розпочавъ вчера оглядане Праги вôдъ семінаріи учительскои и вписавъ ся тутъ въ пропамятну книгу. Опôсля оглядавъ Цѣсарь касарню Альбрехта и ѣздивъ до Смѣхова, де бурмістръ Єльгеніцкій повитавъ Єго нѣмецкою и ческою промовою. Є. Вел. Цѣсарь вôдповѣвъ єму: „Тѣшу ся особливо, що вступаю до мѣста, де жиють обѣ народности въ згодѣ зъ собою и въ радѣ громадскôй дѣлають спôльно для добра всѣхъ". Дальше оглядавъ Є. Вел. Цѣсарь базиліку св. Вацлава, музей, академію наукъ и пôйшовъ зъ вôдси пѣшки до королевскихъ Виноградôвъ де оглянувъ школу. Коли Монарха переходивъ вôдтакъ черезъ площу Тепель, повитали Єго тутъ всѣ нѣмецкѣ товариства, якѣ лишь суть въ Празѣ.

Köln. Ztg. доносить що міністеръ, Беттіхеръ, пôдносячи тоастъ на головныхъ зборахъ товариства рôльничого для надреньскои провінціи въ Кольоніи, сказавъ: Успѣхъ и розцвѣтъ рôльництва та промыслу зависить вôдъ удержаня золотого добра — мира. Зъ многихъ сторôнъ дають ся чути обавы, що миръ єсть загроженый; однакожь поминувши

Зъ тымъ волосємъ упоравъ ся заразъ голярь Карпо Секерешь. Вôнъ прискочивъ заразъ до засудженои зъ своими ножицями и чахъ, чахъ — та й обтявъ прекраснє волосє... щобы оно катови не заваджало. Вôдтакъ вылѣзъ Францъ Крістонъ на столець и вôдчитавъ вырокъ.

Теперь взявъ панъ-отець Бруно дѣвчину за руку, абы єи вывести на руштованє, де вже чекавъ катъ, що державъ въ однôй руцѣ острый якъ бритва мечь, а въ другôй бѣлу хустку. Нею завяжуть їй очи.

— Ажь страшно дивити ся! — сказала панѣ Павлина Надь и замкнула очи.

— Така красна и мусить марно гинути— вôтхнувъ Ґерсонъ Цеке.

— Ще лишь хвилька — говорила панѣ Фабіяниха — и буде однои дѣвчины менше на вôдданю.

— Того цвѣту по всѣмъ свѣту,—обôзвавъ ся Иванъ Соморъ.

— Я ще въ житю не видѣвъ, щобы кого зъ такимъ сумомъ тратили — казавъ Стефанъ Тотъ зъ важною міною — а прецѣ вже неразъ видѣвъ въ житю, якъ людей тратили. Насамперѣдъ нема анѣ одного чоловѣка, котрый бы не плакавъ. Десь и старый Бирі вôдъ тыждня пропавъ вже зъ своею скрипкою. Вôдтакъ въ сѣмъ случаю не можна нѣзвôдки сподѣватись, щобы повѣяла бѣла хустка помилуваня; по третє....

Вôнъ не мавъ вже часу договорити, що розпочавъ, бо на Чеґледскôй улици пôдôймивъ ся бувъ страшный туманъ, стройнѣ куруцкѣ гузары гнали зъ добутыми шаблями просто на мѣсце траченя и кричали якъ у вôйнѣ. Попередъ нихъ на хорошихъ коняхъ гнало кôлькохъ въ шоломахъ, спустивши на очи заслону.

— Ворогъ, ворогъ!—стали люде кричати и пустились въ ростѣчь на всѣ стороны.

Зробилось велике замѣшанє. Панъ-отець Бруно скочивъ зъ руштованя и забѣгъ до ратуша, клапаючи зô страху зубами.

— Хиба яке чудо станесь. То они по мене прийшли, хотять мене зловити!

Та й раднѣ спасались бѣгствомъ. Катъ кинувъ мечь вôдъ себе та й собѣ втѣкъ.

Все то сталось въ однôй хвили. Якійсь воякъ цѣлый въ зелѣзѣ выскочивъ въ мигъ ока зъ конемъ на руштованє и вхопивъ дѣвчину якъ перо до себе на сѣдло. Нѣхто не заступивъ єму дороги, нѣхто не спытавъ ся, чимъ вôнъ прийшовъ. И вôнъ не пытавъ ся нѣкого, чи єму то вôльно. Малый вôддѣлъ якъ и прийшовъ не знати зъ вôдки, такъ и не знати де подѣвъ ся.

Переляканѣ люде повылазили поволи зъ хаты. Раднѣ втѣшили ся, що гузары не взяли бôльше нѣкого лишь Цінну. Не велика шкода, казали.

Катъ скрививъ ся, якъ бы зъѣвъ квасницю, и домагавъ ся, щобы єму дали роботу, коли вôнъ вже такъ далеко трудивъ ся.

Многѣ, що на то все зъ-поза плотôвъ дивили ся, присягали ся, на небо и землю, що тôй рицарь зô спущеною вôдъ шолома заслоною на очи, котрый скочивъ бувъ конемъ ажь на руштованє, то бувъ не хто иншій, лишь Максимъ Лестякъ. Они пôзнали єго по єго поставѣ, по єго руху, по єго свѣтячихъ бурыхъ очахъ. Не треба єго въ ставѣ шукати.

Панѣ Иванна Деакъ, котрôй чей можна було вѣрити, казала, що чула на власнѣ уха, якъ Цінна шептала по дорозѣ до того рицаря:

— Чи будешь ще разъ чекати, доки ажь менѣ волосє не пôдросте?

А рицарь вôдповѣвъ таки на весь голосъ:

— Нѣ, Цінно, вже не буду чекати.

— — — — — — — — — —

Чи такъ було, чи нѣ, Господь тамъ знає. Але зъ тои поры не шукавъ вже нѣхто Максима Лестяка мѣжъ мертвыми, лишь всѣ кождого дня сподѣвали ся, що вôнъ прийде.

Коли вôнъ бувъ десь щезъ, то видко мавъ въ тôмъ свою причину. Вôнъ пôйшовъ кафтана шукати та взявъ зъ собою и свою любку. Що тутъ богато говорити. (Добре зробивъ).

Колись, будете видѣти, верне вôнъ знову до дому на сивôмъ кони зъ золотыми поводами и въ кафтанѣ на опашки. Колись, коли Кечкеметови буде грозити велике нещастє, верне вôнъ домôвъ, засяде на крѣслѣ старшого начальника и спаде якъ грôмъ на ворогôвъ.

Люде чекали довго, предовго. Вже и тѣ повымирали, що ще дѣтьми бѣгали за кафтаномъ, а все таки ще внуки внукôвъ чекають, коли вôнъ поверне.

припадки, котрî завсѣгды суть можливî, то миръ не бувъ ще нѣколи такъ забезпеченый якъ теперь.

Нѣмецкій парляментъ мае бути скликаный около 10-го падолиста, а прускій соймъ збере ся въ своѣмъ звычайнôмъ часѣ, с. є. въ половинѣ сѣчня.

Россійске міністерство войны все таки дуже енерґічно заходить ся коло свого войска. Якъ доносять, запровадивъ теперь міністеръ войны въ цѣлôй арміи для оружія всѣлякого бездымный порохъ усѣхъ родôвъ. Реортъ маринарки мае знову приступити до будовы бôльшого числа міновыхъ крайсерôвъ, бо пôдъ тымъ взглядомъ стоить Россія дуже по заду за другими державами, а наконець мають у всѣхъ захôдныхъ крѣпостяхъ позаводитись окружнî зелѣзницѣ а крѣпости мають узброити ся въ далеконоснî пушки.

Вѣсти зъ Синоду.

Зъ вѣродостойного жерела єсьмо уповажненî заявити, що помѣщенî въ кôлькохъ послѣдныхъ числахъ Kurjer-a Lwowsk-ого всѣ статьи, трактуючî о нарадахъ синодальныхъ, суть опертî не тôлько на неправдѣ, але навѣть недостае имъ всякои правдоподôбности.

Новинки.

— **На фондъ будовы руского театру у Львовѣ** вплынуло: чистый дохôдъ и добровольнî наддатки зъ концерту „двапацятки“ въ Станіславовѣ 113 зр. 35 кр.; чистый дохôдъ и наддатки зъ концерту „двапацятки“ въ Коломыи 77 зр. 27 кр.; зъ концерту „двапацятки“ въ Рогатинѣ чистый дохôдъ зъ надатками 60 зр.; изъ складки весѣльныхъ гостей въ домѣ п. Т. Заячкôвского, судьѣ въ Будзановѣ при нагодѣ вѣнчаня єго дочки Антонины зъ богословомъ п. Ом. Билинковичемъ 36 зр.; изъ складки въ домѣ пп. Пѣсецкихъ въ Котузовѣ дня 23 с. м. 8 зр. — разомъ 294 зл. 62 кр.

— **Вписы на львôвску політехнику** зачинають ся 1 а потревають до 14 н. ст. жовтня. По скôнченю того речинця можна буде записувати ся лишь за дозволомъ міністерства просвѣты. Нововступаючî звычайнî слухачѣ мають зголошувати ся у деканôвъ своихъ факультетôвъ вôдъ 1 до 4 н. ст. жовтня, слухачѣ-же надзвычайнî и давнѣйшî звычайнî до 8 н. ст. жовтня. Близшî подробицѣ подае проґрама, котру можна купити у портіера за цѣну 30 кр.

— **Нотаря, Ивана Блонаровича** въ Миколаєва перенѣсъ п. міністеръ судôвництва до Монастириськъ.

— **Вечерницѣ.** Товариство „Родина“ въ Коломыи приготовляє на четверъ т. є. на 1 жовтня въ своихъ комнатахъ вечерницѣ, а початокъ о год. 8 вечеромъ.

— **Львôвски стіпендіи.** Маґістратъ мѣста Львова розписуе конкурсъ на стіпендіи зъ фондации мѣскои для сиротъ хлопцѣвъ и дѣвчатъ въ высотѣ 72 зр. рôчно. Стіпендіи тî призначенî для сиротъ, приналежныхъ до мѣста Львова, въ вѣку вôдъ 6 до 12 лѣтъ, релиґіи христіяньскои, слюбного походженя. Стіпендіи тî служать сиротѣ до окôнченя школъ народныхъ взглядно до 12 року житя. Поданя, заосмотренî метрикою, свѣдоцтвомъ смерти родичѣвъ взглядно вôтця, свѣдоцтвомъ убожества выставленымъ дотычнымъ комісаріятомъ и урядомъ парафіяльнымъ а также потвердженемъ приналежности до громады мѣста Львова, выставленымъ мѣскимъ урядомъ конскрипційнымъ, треба внести до маґістрату найдальше до 1 н. ст. падолиста.

— **Довжникôвъ банку селяньского** въ повѣтѣ львôвскôмъ, постановила львôвска Рада повѣтова выкупити. Выкупъ мае перевести ся при помочи задаткового товариства повѣтового, а загальна сума довгу выносить (на львôвскій повѣтъ) 132.389 зр.

— **Синодъ православный на Буковинѣ** збирае ся нинѣ т. є. 30 вересня въ Чернôвцяхъ. При поновнôмъ выборѣ свѣтского вôдпоручника въ окрузѣ становецкôмъ перепавъ знову сов. Чеховскій зъ Черновець, а вынновъ зъ выбору вôйтъ зъ Бросковичь, Брага. Правительство не оголосило ще доси своихъ трохъ свѣтскихъ членôвъ на той синодъ.

— **Огнѣ.** Въ ночи зъ 20 на 21 о 3-ôй годинѣ рано повставъ огонь въ присѣлку Нагорянка коло Бучача и згорѣло 3 селяньскî зовсѣмъ неубезпеченî загороды. Шкоду обчисляють на 4.000 зр. На мѣсци огню явила ся бучацка сторожа огнева охотнича и лишь єй треба подякувати, що на трохъ загородахъ скôнчило ся. Коло бухаючого поломѣнемъ стога стояла хата, котрои стрѣху огонь вже тричî захоплювавъ, а охотники таки голыми навѣть руками придушували огонь.

— **Самоубійства.** У Львовѣ при ул. Лычакôвскôй ч. 32 отроила ся сими днями Феліція М., властителька торговлѣ, заживши значну часть отруѣ. Причиною самоубійства були непорозумѣня межи супругами черезъ трету особу. — Въ Озѣрнôй застрѣливъ ся дня 26 с. м. жандармъ Бремôскій выстрѣломъ зъ карабіну. Куля перейшла черезъ голову и смерть слѣдувала въ тôй самôй хвили.

— **Бѣлый гôсть** появивъ ся вже на вершкахъ нашихъ Карпатъ. Якъ доносять, верхи „Сивухи“ въ Надвôрняньскôмъ покрыли ся грубою верствою снѣгу, а въ тамошнымъ околицяхъ и на Пôдгôрю такъ постуденѣло, що въ Станіславовѣ на улицяхъ показали ся вже кожухи. Такъ само и зъ иншихъ околиць, якъ прим. зъ Липто-Сентъ-Мікльошь (зъ угорскои стороны) доносять, що и тамъ упавъ уже снѣгъ.

— **Нещасливый припадокъ на зелѣзници.** На черновецкôй лініи зелѣзничнôй межи Львовомъ а Сѣховомъ упавъ зô степеня ваґонового кондукторъ Олександеръ Шиманьскій такъ нещасливо, що найшовъ смерть пôдъ колесами воза.

— **Страшный засудъ.** Въ селѣ Шулькъ (на Угорщинѣ) зловили селяне въ шопѣ двохъ злодѣѣвъ, що крали тютюневе листє. Селяне поприв'язували злодѣѣвъ до палѣвъ ихъ власными ременями, а вôдтакъ почали надъ ними страшно збиткувати ся, поки ихъ тѣла не перестали рухати ся. Оденъ изъ злодѣѣвъ померъ борзо пôдъ ударами, а другій ажь другого дня.

Господарство, промыслъ и торговля.

Гноєнє старыхъ деревъ овочевыхъ.

Буває часто, що въ якôмсь садѣ стає одно або и кôлька старшихъ деревъ чогось марнѣти и усыхати, галузє на нѣмъ схне и родить чимъ разъ менше овочѣвъ, хочь другî дерева въ садѣ красно розвиваються ся. Коли то були дуже плодючî дерева, то шкода дати имъ такъ марнѣти и шукати бы причины, чому они схнуть и перестають родити. Шукаючи за причиною переконаємо ся найчастѣйше, що дерево вытягнуло вже зъ верхнои землѣ всю поживу а корѣнє єго въ сподѣ натрафило на таку землю, зъ котрои не може тягнути для себе нѣякихъ сокôвъ. Дерево добуває для себе зъ землѣ ще лишь тôлько поживы, що ледви може животѣти, але не має вже силы гнати новî пагоны и родити. Досвѣдъ учить найлѣпше и длятого наводимо тутъ за „Bartnik-омъ Postepowy-мъ“ кôлька примѣрôвъ, якî подає въ нѣмъ п. З. Гаварецкій:

Въ мѣсточку Коцку люблиньскои ґуберніи въ Россіи була кôлькадесять лѣтъ тому назадъ въ садѣ у тамошного почтмайстра зимова яблôнка дуже доброго роду, ажь наразъ перестала родити и стала усыхати. Яблôнка була вже стара, але пень бувъ ще добрый. Всякî способы єи ратованя не помагали нѣчого. Ажь разъ згибъ почтмайстрови кôнь и єму прийшло на гадку, закопати того коня пôдъ ту яблôнку. Вôнъ велѣвъ отже выкопати въ певнôмъ вôддаленю вôдъ пня въ пôвколесо яму, кинувъ тамъ падлину и казавъ єи добре присыпати. То дѣялось въ червню, а вже въ осени дерево стало сильнѣйше животѣти, бо листє пôзнѣйше опадало зъ него. На весну представилась яблôнка дуже красно и почала вже гнати новî пагоны и достала повне темне листє, цвила красно и зародила, а третого року була вже такъ зародила, якъ бы єи хто облѣпивъ овочами.

Въ Майданѣ сѣнявскôмъ повѣта ярославского мавъ лѣсничій п. Г. садъ на дуже пѣсковатôмъ грунтѣ, а мимо того садъ завсѣгды дуже красно у него родивъ, бо вôнъ закопувавъ пôдъ дерева чи то лисы, зъ котрыхъ здôймивъ шкôрку, чи застрѣленî въ лѣсѣ псы, чи погибшій дробъ. Єсть то отже добрый спосôбъ гноєня деревъ, лишь при тôмъ треба на то уважати, щобы псы падлины не выгрѣбували.

Третый примѣръ подає огородникъ княг. Шенбурґъ въ однôй нѣмецкôй ґазетѣ рôльничôй. Коли вôнъ наставъ у тои княгинѣ, була въ садѣ одна яблôнка, червона штетинка, котрôй було вже може 30 лѣтъ а котра вôдъ кôлькохъ лѣтъ не хотѣла родити; що вôнъ не робивъ, все нѣчого не помогало. Ажь ось прийшовъ вôнъ на гадку, що корѣнє яблôнки мусѣло певно дôйти до землѣ, зъ котрои вже не може тягнути поживы. Вôнъ казавъ отже выкопати доокола яблôнки рôвъ, такъ далеко вôдъ неи, якъ сягало галузє, а такъ глубоко якъ корѣнє, и накидавъ въ той рôвъ доокола куснѣ кôньскои падлины та присыпавъ добре. Заразъ на другій рôкъ яблôнка такъ зародила, що не було достаточно пôдпоръ, абы єи галузє попôдпирати.

Зъ кôлькохъ сихъ примѣрôвъ выходить, що старî дерева овочевî треба гноити, а можна то робити и обôрникомъ, лишь треба въ осени скопати землю до около дерева прикрыти гноємъ и лишити ажь до весны а вôдтакъ вкопати въ землю. Однакожь не треба уживати до того гною просто изъ стайнѣ, лишь старшого добре вже перегнилого.

Торгъ збôжемъ.

30 вересня	Львôвъ	Терно-пôль	Пôдволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	10—10·25	9 70 10·—	9 50 10 10	10·—10·50
Жито	8·00—8 65	8·— 8 40	8· —8 50	8·25—8·70
Ячмѣнь	6 50—7·70	6·——7·25	6·——7·—	6·50—8·—
Овесъ	7·00—7·30	6 80 7·—	6·70—7·—	7·00—7·40
Горохъ	6·50—9·—	6·50 8·—	6·25 9·—	6·50—9·—
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	13.—13.50	13·—13 —	13·—13·25	13·—13 50
Хмель	55·—60 —	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17·70	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 18 50 до 19·50 зл.

Жито пошукує ся.

Хмель вôдъ 55·—до 60·— за 56 кильо.

† Посмертнî вѣсти.

О. Александеръ Гориновичь, парохъ Волкова коло Львова, упокоивъ ся 27 н. ст. вересня въ 54-мъ роцѣ житя. Вѣчна єму память!

О. Григорій Курмановичь, священикъ зъ епархіи холмскои, бувшій капелянъ монахинь чина св. Василія въ Словитѣ, чоловѣкъ великои святости, твердои вѣры и непорочного характеру, померъ въ Зарудю 28 вересня, въ 88 роцѣ житя а въ 60 роцѣ священьства. Вѣчна єму память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Прага 30 вересня. Міністеръ справедливости ґр. Шенборнъ вôдъѣхавъ до Вѣдня.

Парижь 30 вересня. Парляментъ збере ся на засѣдане дня 15 жовтня.

Монца 30 вересня. Завтра по полудни о 4 год. приѣде тутъ королева а о 6 год. приѣде король румуньскій. Рôвночасно приѣдуть румуньскій міністеръ Фльореску и мін. Рудіні; вечеромъ о 8 год. вôдбуде ся въ честь румуньского короля ґалевый обѣдъ.

Римъ 30 вересня. Opinione доказує, що гостина румуньского короля не має нѣякого політичного значѣня; король хоче лишь подякувати италіяньскôй парѣ королевскôй за ихъ сочувство въ часѣ недуги румуньскои королевои.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимае Контора **Львопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.